

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605044656/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Det var ligefrem en stor Lykke, tænkte han ved sig selv, at ogsaa han kunde lege med og glæmme Virkeligheden en Stund.

Stemningen her i Stuen mindede jo meget om de lykkelige Timer hos Pastor Grabow. Men hvor var ellers Dr. Fensmarks hele Maade forskjellig fra den gamle pastor emeritus'. Naar Pastor Grabow meddelte een eller anden videnskabelig Oplysning, da kom man til at tænke paa en gammel, veltjent Kjældersvend med hvidt Forklæde, der havde været nede efter en støvet Vinflaske, som han nu tørrede af med Ærmet og omstændelig trak op, med et lille muntet Blik i Øjet midt i Alvoren paa Grund af Indholdets Lidelighed. – Dr. Fensmarks Maade mindede mere om en moderne Butiksmand: alt paa reede Haand, flot, expedt Betjening – væersaaartig! – stort, rigt Udvalg til at møde vore Dages mangfoldige, forskjelligartede Krav. – Og saa var det jo tillige, som om alle Former opløste sig og blev flydende under Dr. Fensmarks Behandling. Han vred og krængede et Ord, drog Roden ud af det, og lod den indgaa i andre Forbindelser, lod Ordet forvandle sig igjennem alle mulige Sprog efter Regler, der var saa rummelige, saa man ligefrem gispede forat naa deres Begrænsning. – Der var Sprogmand, som Pastor Grabow kun lejlighedsvis havde nævnt, blot forat ondtale deres utrolige »Excesser« – især Bopp; – ja, hér var Bopp en gammel, næsten aflægs Autoritet. Og Karl blev lidt angstet ved at bemærke den Hjemmevanthed, hvormed ogsaa Hr. Hellum, hans Medstuderende, bevægede sig blandt disse ham næsten ubekjendte Storheder. Han maatte nok til at hænge i, naar han skulde kunne klare sig i dette Selskab.

Karl var kommen helt anderledes med i Timen, end han havde turdet vente, saa stærkt, at han folte sig lidt mat af Anspændelse, da den var til Ende, – og mismodig, da han skulde sige Farvel til Hellum nede i Porten.

Han vilde egentlig have spurgt Hellum, om de ikke skulde gaa en Tur sammen; men i Stedet for sagde han: »Aak ja, man kan næsten gaa og blive kjed af det hele!»

Hellum gned sine Hænder, skjønt han havde Bøgerne under den ene Arm, dukkede noget og sagde paa sin frysende Maneer: »Ja – det kan man jo meget let!» Saa lo han og sugede Luft ind over Kindtænderne gjennem Mundvigerne.

Han var lige ved at gaa; men nu kom da Karl med sit Forslag, som blev modtaget.